

Na tej strani se razprostirajo vinogradi. Sladka gora ima tri podružnice: Sv. Mihaela, sv. Benedikta in sv. Miklavža v Lembergu. Sicer pa še ima več malih cerkvic.

Lani je bilo mnogo romarjev na tem slavnem kraju, mislim okolo 2000 tisti dan, kedar smo bili iz Slov. goric. Sv. meše so se služile od 1/4. do 11. ure, vzmes ste dve pridigi. Na večer po pridigi in večernicah se dela „rimska procesija“, pri kateri je bilo okolo 500 deklet ovenčanih. Življenje tamkaj menim, da ni ravno težavno, akoravno je sicer bolj ubog kraj.

Konečno izražam željo, da bi se ponovilo romanje na Sladko goro, katero svetišče je nas Slovencev na Štajarskem preimenitno. Zlasti pohvaliti moram Slovenske gorice, iz katerih je lani prišlo obilno romarjev tjakaj. Dobro bi bilo, ko bi Slovenske gorice priredile posebno procesijo, ki bi šla v Maribor in se vila proti Slovenski Bistrici, Poličanom na slavni kraj. V Mariboru bi si lahko najeli sv. mešo. V to nam Bog pomagaj in Marija na Sladki gori!

Alojzij Vakaj.

Zlata meša č. g. Jožefa Simoniča

pri sv. Petru pri Radgoni.

Redko svečanost so dne 29. julija obhajali č. g. Jožef Simonič, bivši župnik in dekan pri sv. Jurji na Ščavnici, zdaj pa tukaj biva joč v pokoju; služili so namreč svojo zlato sv. mešo. Ne le osebni prijatelji in sosedni duhovniki, ampak tudi množina vernega ljudstva iz bližnje in daljne okolice se je bila zbrala, da še enkrat pri tej svečanosti pokažejo bivšemu gospodu dekanu svojo udanost in ljubezen. K sv. meši jih je spremljalo 14 duhovnikov iz treh škofij, med njimi njihov brat, č. g. Janko Simonič, duhovnik v pokoju, vlč. gosp. stolni korar dr. J. Križanič, okrožni dekan radgonski Fr. Pintarič, č. g. Jakob Meško od sv. Lovrenca, ljutomerski dekan J. Skuhala in drugi, ki so še dovolj čvrstemu gospodu zlatomešniku pomagali prl zlati sv. meši. Dr. Križanič kot bivši zlatomešnikov učenec so med sv. mešo stopili na leco in po jako primernem vvodu razlagali vrednost sv. meše sploh, rekši: Ne le denešnja sv. meša je zlata, ampak zavoljo njene visoke vrednosti slobodno vsako sv. mešo imenujemo zlato. Pridigarjevim besedam se je videlo, da iz srca prihajajo in so tudi globoko v srca poslušalcev segale. Božjo službo je jako poveljalo krasno petje radgonskih cerkvenih pevcev in obilni kinč v cerkvi in okoli cerkve, katerega je večinoma priredilo deklinško društvo; deklice tega društva so tudi zlatomešnika spremljale v cerkev v beli obleki in z vencem na glavi. Za red so skrbeli ognjegasci, ki so jubilaru na predvečer priredili lepo bakljado.

Po zlati sv. meši so odprli č. g. župnik Anton Belšak svoje prostore v farovžu, kder so vsi duhovniki in bližnji sorodniki bili gostoljubno sprejeti. Takej svečanosti primerne napitnice so se vrstile pri obedu, telegrami in pisma pa so donasale čestitke zlatomešniku tudi od nenavzočih gospodov, ki bi bili radi tukaj, ko bi jim mogoče bilo. Posebno veselje je zlatomešniku naredil njihov stričnik dr. France Simonič, skriptor na dunajski vseučilišni knjižnici, ki je njim in potem tudi drugim gostom poklonil krasno spominsko knjigo, v kateri je s pomočjo č. g. župnika Jakoba Meška opisal in s podobami razjasnil ves Simoničev rod in njih domačijo. Krasnejše spominske knjige še menda ni dobil noben slovenski jubilar.

Č. g. Jožef Simonič so bili rojeni v Ivanjkovcih pri Svetinjah dne 17. marca 1813; po dovršenih študijah so bili posvečeni 29. julija 1838, in službovali so kot kaplan pri sv. Lovrencu v Puščavi in v Radgoni, potem kot župnik v Središču, in kot župnik in dekan pri sv. Jurji na Ščavnici, od koder so lani odšli k sv. Petru pri Radgoni v pokoj. Č. g. zlatomešnik so bili vedno vestna, krotka, ljubeznjiva duša, in so od mil. knezoškofa in tudi od svitlega cesarja prejeli znamenja pohvale za vestno spolnjevanje svojih dolžnosti. Po opravljenem zvestem delu je sladek počitek, naj torej ljubi Bog č. g. zlatomešniku še mnogo sladkih let počitka potem pa plačilo zvestega služabnika v nebesih podeli!

Dopisi.

Od sv. Ilya v slov. goricah. (Podoba.) „Zdrava, zdrava, zdrava Marija“, to prelepo pesem o Lurški Materi Božji, prepevala so naša dekleta pretečene tedne in še zdaj v cerkvi in s polja domú gredé večer, ko je „Ave Marija“ zazvonil. Odkod neki to veselje, to prepevanje? Zato, ker smo dobili podobo Lurške Matere Božje. Veselilo se je vse, staro in mlado, velečastnega vpeljanja Lurške M. B. v našo farno cerkev, ter smo željno čakali dneva 22. julija, kateri dan nam je bil naznanjen za to svečanost. Nastopil je veseli dan in z njim tudi lepo vreme. Kakor se pesem Lurške M. B. začinja z vrstico: „Zvonovi v zvoniku veselo pojó“, tako smo tudi mi pozdravili na predvečer 22. julija Marijo najprvije s pritrkovanjem zvonov in pokaanjem možnarjev. Enako smo tudi pozdravili veselo jutro zaželenega dne. O polu desetih pričel se je sprevod. Množica ljudstva, godba, do 300 ovenčanih deklet in petero č. g. duhovnikov spremljalo je Lurško M. B. iz farovža v lepo okinčano cerkev; kjer je bila potem blagoslovljena in na svoje mesto postavljena. Potem so stopili č. g. kanonik dr. Križanič na prižnico ter so nam v prelepi besedi

kmeta zagotovijo, nekam grdo pačijo, in po veliko-nemškem vetru obračajo. Tega žal, da tudi naš čisto slovenski kraj ni prost, imamo ga v naši sredini; je pa to nam dobro znani „gšeft-lajtar“ pri J. B. On si je tudi noge utrdil, vina in drugih reči spravil s pomočjo slov. kmeta v svojo last, zato se mu vidi velika potreba, da ime svojih očetov, dedov in pradedov predru-gači in mu obleče nemško kamižolo, ali naj ima drugo vse brez ugovora in zavisti in še imena bi mu toliko ne zavidali, ko bi le reva neko-ličkaj boljše nemški umel. Tudi drugega gospoda ne smemo pozabiti tam na levem bregu, kateri prav marljivo hodi k našemu „gšeftlajtarju“, menda za to, da se v nemščini marljivo vadita. On je ud nekega nemškega „Feuerwehrevereina“ in ker ga je nemška omika tako daleč spravila, skušal si je tedaj letos svoje slovensko ime v c. kr. gruntni knjigi na tihem izbrisati, da bi mu „te slov. pare“ ne mogle do živenga. Hvala Bogu, sreča mu ni bila mila, kajti c. kr. bilež-niku in c. kr. okraj. sodnji je pravica prva stvar. Gospoda pač prosimo, naj vendar pre-oblečeta suknje, če ne, povemo še kaj več, vzla-sti o prvem.

Od sv. Jurija v slov. gor. (Letina.)

Ako postavim na prvo vrsto vinorejo, nimam nič kaj dobrega poročati. Z lansкими pridelki si nismo veliko opravili. Kupci po njih malo vprašujejo, kapljico le najraje grajajo, ali pa tako plačujejo, kakor druga leta jabolčnico ali kis. Letos zopet nimamo kaj boljšega pričako-vati. Novica od sosednje sv. Jakobske fare nas je odviše vznemirila, kajti tam je trtna uš za-čela že vničevati vinograde. Ali dandanes ni-mamo obžalovati več le samo teh sosedov, kajti neka nesreča, ne bodi je treba, začela je pre-titi tudi našim vinogradom. Navraženi so večji-del, tu manj tam več, že vsi vinogradi, posebno pa se vidi v večernostranskem delu fare (v Par-tinu), kako naglo da se rmeni listje na vinskih trtah in kako počasno da se razvija grozdje. Trditi pa vendar ne vemo, ali dela to trtna uš, ali kak drug mrčes ali strupena rosa. Da bi bilo rmenenje trsov pa vendar-le najgotoveja prikazen strupene rose, ne more se reči, ker ni na spodnji strani listov povsod zapaziti bel-kastih glivičnih lis, ki so baje prva znamenja one bolezn. Da pa se utegne letos grozna stru-pena rosa vinogradov zopet daleko in široko poprijeti, sklepamo iz tega, ker se najdejo na trsih, ki še zdaj niso rmeni, že pogostoma bele lise, na zgornji pa napihnjene bučice. Omenjeno naj tudi bode, da smo v teku tega meseca našli na listovji tudi zelo majhne, zelene ali bolj zeleno-rmenkaste kuke, nekatere s habicami, pa so nam kmalu izpred oči zginile. Med tem tedaj, ko pri teh prikaznih in zraven precej slabem razvitku grozdja marsikateri posestnik zgub-ljava že ves up na vinograde, znajde ze tu in

tam še kak stari vinorejec, ki trdi, da so to sami prazni govori in strahi, in le drugače mi-mogredoča nevezgoda za vinograde, ki dela letine le posamezno slabe. No, radi se takošnjemu mišljenju podvržemo, ali bojimo se, da ga pri-hodnjost kje ne uresniči. Kar se nadalje tiče letine, ne bilo bi se ravno pritoževati, ker je ozimina že večjidel izpod srpa, ali občine: Malna, Gasteraj in deloma tudi sv. Jurij, imajo zarad toče, ki je 20. julija okoli poludneva prihrula, na ovsu in drugih jarinah izdatno škodo. Sadja utegne biti še tudi precej. Sploh sme biti ta kraj ponosen na svoje lepe drevesnice in sado-nosnike, in upati je, ker se mladina v šoli še vedno in vrlo v sadjoreji podučuje in k temu spodbuja, da ne bode v nekaterih letih najti več prostora, kjer bi bilo želeti še kako dre-vesce. Kakor drugod, proti tudi tukaj slivam enaka bolezen kakor trsovju, ker se jim listje prerano suši. Dobro tedaj, da se novi sadjerejci v občem le z jabelkami in hruškami pečajo.

Iz Čermožišča. (Toča.) V nedeljo, dne 22. julija ob 2. uri popoldne prikazali so se izza Pohorja strašanski oblaki. Groma ni bilo veliko slišati. Bolj so pa naglo rastle, se bli-žali in v eni uri bili so že tukaj prek Sesterž, Sveče, skoz občino Nadole v vzhodno stran občine Čermožišče in zahodno stran občine Ži-tale. Tukaj so zasipali oblaki silno veliko toče, posebno pa na Vodolih tik Marije Tolažnice. Pobila je vse na njivah in vinogradih. Kazalo se je na obilo grozdja, lepe turšice itd., a zdaj so vinogradi že suhi in prazni. Z gore Resenik prihrumelo je strašanske vode z velikim ka-menjem in kladovjem. Hrulo je, kakor bi mislil biti sodnji dan. Letos je ravno 30 let preteklo, odkar ni bilo pri nas take plohe in toče.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kakor gre govorica, pride Nj. veličanstvo, svitli cesar prve dni me-seca septembra na Česko, kjer bode velike vo-jaške vaje. — Da odstopi naučni minister, dr. pl. Gautsch, trdi se po novinah že dolgo, na njega mesto pa pride neki grof Latour, mož, čegar ime stoji na dobrem glasu pri konserva-tivcih, a brž bode mu to krivo, da ne pride v ministerstvo grofa Taaffe. — Dež. zbori snidejo se po drugih deželah v meseci septembru, naš pa v Gradci, dne 27. avgusta. — Da svitli cesar ne pride v prvih dneh meseca septembra na slov. Stajer, to je sedaj skorej gotovo in pravi se, da je tega krivo — slovo fzm. barona Kuhna v Gradci. Mogoče je že, da je na tem kaj resnice, ker je bilo pri onem slovesu malo, da ne preveč glasno. — Za poslanca v Veli-kovskem okraji si izberó brž ko ne slov. volilci č. g. Gregorja Einspielerja. Le-ta rodoljubni gospod je sedaj župnik v Podklostru in zasluži